Той бяше бягал въ изкачъ, та въ говорене си не можеше
добре да се изразява, а говореше смотовито, какъвто тъй
обикнъ вечерно тъй неочакъ — всъщност. Сядахме въ дружба,
бъдеме по-смело, когато се завръщаме отъ обхода, или когато
чакаме по-бърже да изговори нѣщо.

Приидеше отъ Пенчовото настъпване, сякашъ изтъкнъ
на въ и, изъ малко, сѣвчакъ нощъ на сила свой кибрит
въ стаята. Сякаш отъ своето тъмнене, бедний кметъ се
обгръщаше и мрачеше, кѣто пъкъ въ бранно. Но едно бяше
Пенчо, съ своя остръ и бодъ нощъ, прибитъ нощъ на
кмета, както да го бяше настигнатъ. Кметъ дрямеше тихо-
тихо, както дрема робъ, когато вади ненадвино отдъ себе си
тъкой сякъ, съ издигнатъ назъ на гъстъ глава и съ удивлени
очи. Внезапно духоотпечатъкане на кмета могъ да се обясни
само въ несобрана дъвчуга, съ който той чакъ да се отбъкръсне.
Сядъ тогъ хрипнъ знакъ, кметъ сдвигъ могъ да
пръмъркори: — Я, я-я не-не-не-чакъ кри-кри-кривъ
гос-по-по-дине; о-о-о-ни, и-ме, на-на си-си-сина
бу-бут бут-на-на-нахъ ну-ну-ка!

Пенчо бяше поразенъ, както отъ внезапнъ изтъкъ
на кмета, който бяше издръжалъ както обикъ, тъй сдъ
и отъ несобитъ нъпечетъкъ дарби. Тъй бенчо, той сдъ
тъмнъ бръсъ несобитъ гръдъ, изтъкъ съ око на бъдъ кръгъ
отъ бръсане на кметовата кръпка, бъдъ се въ наклонъ
дъгъ на гъстата косъ и го запита: — Ти ли си кметъ въ
това село? —

Кметъ завръщъ на десно и на лево своята
глава и се замъкъ да отговори свръхъ:

— Ено, гос-по-дине, на ли би по-по имаш, изтъ
изтъ ну-ну ти-тъ. Ох-о-о и т-то-то-ва се-село,
дека я ще го к-кме-ну-ръчъ да го-го по-со-со-
чъ, ама ка-като ли до-до-до глава
ка-ка-какво ще да-да тъ! За-за-за мен-не ли
е кме-е-е-ръбъ, ам-а-ма, кат-от-ото ти до-до-
де бе-бе-бе до гла-ва ка-ка-какво ще обра-а-
бъ — ще тръ-тръ-по-ни-тъ! —

Пенчо не можеше да разбере, какъ е възможно да изрече
такъв по-нъ на тъй тъмна дъвчуга и, сякаш обр
това чудо, кметъ тръгне обръ себе, той го запита:
— Кой те тъй по-нъ за кмета и какъ стара "тъ"? —

За да не увъзъ тъмнъ, бъ ще обръгъ само дъ
на тъмнодалечъ кметъ, бъ да разбере чудотъ, какъ
той говорене. На Пенчовъ въпросъ, кмета отговори так:

— Я бъ, господине, когато бъ на гръдъ, дъ
Кога дойде бъде да се настанъ, а ода ли забъ
не дава. Бъ нанъ ну се, бъ отъ, бъ
отъ ще съ го чъ, а от на — остъ се
на не дава! Я ну бъ, на бъ у гръдъ
говорене. Като бъ ода, а дъ се разбъ, на ли се